

Hoofdstuk 93

Lieve kleinkinderen,

Na de verloren slag om Arnhem in september 1944 (Market Garden) kwamen er veel vluchtelingen uit deze stad en ook uit de provincies Holland en Limburg (spoorwegpersoneel dat op bevel van de Nederlandse regering in Londen staakte) naar de noordelijke provincies Groningen, Friesland en Drenthe. Ook in ons dorp Kollumerpomp vonden veel vluchtelingen bij gastgezinnen heel gastvrij maandenlang onderdak. Pas na de bevrijding in mei 1945 konden deze vluchtelingen terugkeren naar hun eigen woonplaats.

Een paar jaar later gingen een boer en zijn vrouw vanuit Kollumerpomp een keer hun 'vluchtelingen', in hun eigen woonplaats opzoeken. Maandenlang waren zij met elkaar één gezin geweest. Maar toen deze boer en zijn vrouw op zekere dag onverwachts bij hen) op de stoep stonden, waren ze niet welkom... Het paste deze ex-vluchtelingen niet. Ze hadden voor die dag andere plannen! Mijn moeder vertelde mij dat dit werkelijk waar was gebeurd.

Hoofdstuk 93 - De jager en het wild - 1 Samuël 23

Niet lang na de priestermoord in Nob kreeg koning Saul bericht dat David in Keïla was, een stad in het zuiden van Juda. De Filistijnen hadden weer eens een bende soldaten de grenzen met Israël overgestuurd om te plunderen. Juist op dat moment waren de boeren buiten de stadsmuren hun graan aan het dorsen. David, die in de buurt was, kwam vlug met zijn mannen en had de Filistijnen verslagen. Geen wonder dat de inwoners van de stad Keïla David en zijn mannen dankbaar waren. Als bevrijders werden ze in hun stad welkom geheten.

Eindelijk konden David en zijn mannen weer veilig binnen de muren van een stad in een normaal huis wonen. Het was alleen jammer dat het zo kort duurde.

Toen koning Saul hoorde dat David zich ophield in een stad die afgesloten kon worden met poorten liet hij er geen gras over groeien. Met een groot leger trok hij dadelijk het zuiden in. Zolang als David zich verscholen had in het bergland van Juda was het onmogelijk geweest om hem gevangen te nemen. Maar nu hij in een stad verbleef konden ze die stad omsingelen en de kans dat David zou ontkomen was erg klein.

In Keïla hoorde men al heel snel dat koning Saul met zijn soldaten eraan kwam. David wist niet goed wat hij moest doen. Hier blijven en de strijd aangaan tegen koning Saul met zijn drieduizend soldaten? Hij durfde het wel aan, maar dan moest hij wel zekerheid hebben dat de burgers van Keïla achter hem zouden

staan. Maar, mocht hij de inwoners van Keïla aan hun lot overlaten wanneer hij wegging? Stel je voor dat Saul hetzelfde met deze stad zou doen als hij gedaan had met Nob. Was hij dan schuldig aan al het bloed van deze mensen? Hij zag anders geen uitweg dan een Godswoord te vragen. Nu kwam het goed uit dat de priester Abjathar bij hem was.

De priester Abjathar deed zijn priestergewaad, de efod aan en David bad.

‘O Heer, God van Israël, ik heb gehoord dat Saul naar Keïla wil komen. Hij wil de stad vernietigen om mij te kunnen pakken. Is het waar dat Saul hier komt?’

Priester Abjathar stak zijn hand in de tas met heilige stenen en las het antwoord van de Heer: ‘Ja, hij zal komen.’

En nog een vraag stelde David: ‘Zullen de inwoners van Keïla mij verraden aan Saul?’

De Heer antwoordde: ‘Zij zullen jou **niet** helpen. Als jij hier blijft gaan ze jou verraden.’

David vraagt aan priester Abjathar om een Godswoord.

David wist wat hem te doen stond. Om eerlijk te zijn had hij het wel verwacht. De oudsten van Keïla durfden niet in opstand te komen tegen hun koning Saul. Wat moesten ze ook beginnen tegen een koning die met zo'n groot leger op hen afkwam? En zijn zeshonderd mannen in hun stad, ook al waren het hun bevrijders, dat viel op den duur ook niet mee.

David en zijn mannen vertrokken uit de stad en liepen opnieuw het bergland van Juda in. In Keïla was het van korte vreugde geweest. Een veilige stad, een goed huis en een veilig onderkomen. Het was eigenlijk ook te mooi voor deze ruige

mannen. Een tentenkamp, ergens in de schaduw van een berg, een donkere, vochtige spelonk, dat was hun plek. Vaarwel Keïla....

Nog voordat koning Saul met zijn groot leger de stad Keïla bereikt had kreeg hij bericht dat David daar niet meer was. Het speet hem, maar er was niets meer aan te doen. Kwaad en verbitterd draaide hij zich om en marcheerde met zijn soldaten terug naar huis.

Lange tijd later kwamen er mannen uit de omgeving van Zif bij koning Saul en vertelden hem dat David zijn tenten bij hen in de buurt had opgezet. Zij waren wel zo goed om de koning te helpen om David gevangen te nemen. Zij wilden die bende mannen onder leiding van David liever kwijt dan rijk. Zulk volk was niet te vertrouwen in de buurt van hun kudde dieren. Saul was erg blij met deze onverwachte hulp.

Tegen deze mannen zei hij: ‘De Heer zal goed voor jullie zijn. Want jullie willen mij helpen. Maar jullie moeten eerst uitzoeken waar David zich precies verstopt heeft. Zorg dat jullie al zijn schuilplaatsen vinden en kom dan bij mij terug. Dan ga ik met jullie mee en zal hem opsporen, ook al moet ik dan heel Judea doorzoeken!’

Opnieuw begon de grimmige jacht. De Ziffieten deden geen half werk en Saul volgde hun aanwijzingen nauwgezet op. Maar elke keer wanneer koning Saul met zijn leger soldaten David bijna ingehaald had, glipte hij door Sauls vingers en kon de koning opnieuw beginnen.

Het werden lange, zware weken voor David en zijn mannen. Geen dag waren ze veilig voor Sauls spionnen. Elk uur van de dag moesten ze op hun hoede zijn. Alle nachten sliepen ze met het blote zwaard naast zich. Maar steeds kwam koning Saul dichterbij.

Op zekere dag waren beide legers elkaar heel dicht bij genaderd. David met zijn mannen aan de ene kant van een ravijn en Saul met zijn groot leger aan de andere kant. Te laat had David het dreigende gevaar gezien. Toen hij heel vlug het open veld in wilde snellen, hadden de soldaten van Saul alle toegangswegen afgesloten. Ze konden geen kant meer uit. Dit was dus het einde!

Als het Filistijnen waren geweest, dan had David zich er doorheen gevochten. Maar nu wist hij het niet. Mocht hij wel tegen koning Saul vechten? *Ook al had koning Saul hem onrecht aangedaan, hij was en bleef wel zijn koning, de gezalfde des Heren....*

En wanneer David zich zou overgeven, dan zou de Heer hem ook kunnen redden. Zo stond hij tussen zijn mannen in die op een bevel van hun aanvoerder David wachtten.

Ineens hoorden ze in het leger van koning Saul bazuinen klinken. David keek zijn mannen aan. Wat gebeurde daar? Dit was, o wonder, geen signaal tot de aanval, maar tot de aftocht. En daar zagen ze het leger van koning Saul wegmarcheren. Sauls soldaten gingen het noorden in de kant op naar huis. David en zijn mannen waren vrij. Van blijdschap sprongen en dansten ze. Ze zwaaiden met hun wapens. Een poosje later aten en dronken ze. In geen tijden had het hen zo goed gesmaakt. Maar die avond zocht David een rustig plekje op en daar, waar niemand bij was, zong hij een lied, een psalm van verlossing en dankbaarheid.

David zong een lied, een psalm van verlossing en dankbaarheid.

Veel later hoorden ze waarom koning Saul met zijn leger zo snel vertrokken was. Een boodschapper had hem het bericht gebracht dat een groot leger van de Filistijnen het land van Benjamin binnengevallen was.

Vreemd, deze keer hadden de Filistijnen David het leven gered. Ja, zo kon je het noemen. Maar David wist en geloofde dat de Heer alles zo bestuurd had: *de God van Israël had een wonder gedaan....*